

περιστεριού, που πύρωνε υπομονετικά τα αβγά του, έκανε το αίμα μας να κυλήσει γρηγορότερα στις φλέβες μας. Το μάτι μας έσκισε το ημίφως της σπηλιάς. Κοιτάζαμε γύρω μας φοβισμένα. Όσο μπορούσαμε να δούμε, διακρίναμε έναν πελώριο θόλο να υψώνεται από πάνω μας. Από την οροφή του κρέμονταν δεκάδες σταλαχτίτες, που από τις άκρες τους έπεφτε, σαν το δάκρυ της μαστίχας, το νερό.

Κανένας δε μιλούσε. Προσπαθούσαμε να κρατήσουμε μέσα μας αυτή την πρωτόγνωρη εικόνα που βλέπαμε. Η σπηλιά συνεχιζόταν προς τα μέσα αλλά το σκοτάδι μας εμπόδιζε να δούμε.

— Τι λέτε, να προχωρήσουμε ακόμα λίγο; Η φωνή του Πιπίλα έσπασε την ησυχία και τη βουβαμάρα που μας σκέπαζε. Έχω μαζί μου ένα φακό. Πάμε λίγο πιο μέσα να δούμε τι έχει...

Κανένας δεν απάντησε.

— Αν πάμε, θα πάμε όλοι μαζί και θα κρατάμε ο ένας το χέρι του άλλου, αποκρίθηκε ο θαρραλέος αρχηγός μας. Συμφωνείτε;

Γύρισα και κοίταξα προς τα πίσω το άνοιγμα της σπηλιάς. Η απόσταση που μας χώριζε ήταν μικρή αλλά κάθε βήμα προς τα μέσα ήταν αρκετά μέτρα προς το άγνωστο.

Μάρκος Κάβουρας, Το μεγάλο μυστικό, εκδ. Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 2004 (διασκευή)

1. Ο Μάρκος μάς διηγείται την περιπέτεια που έζησε με την παρέα του όταν θέλησαν να δουν από κοντά τη σπηλιά.

► Για να γνωρίσετε καλύτερα την παρέα των παιδιών, αντιστοιχίστε τα ονόματά τους με τη φράση που ταιριάζει στον καθένα.

Μάρκος	☐	☐	Βρήκε καλή την ιδέα να μπουν όλοι μαζί στη σπηλιά.
Κωσταντής	☐	☐	Είχε μαζί του ένα φακό.
Δημήτρης	☐	☐	Είχε ακούσει πως παλιότερα οι πειρατές έκρυβαν στη σπηλιά τούς θησαυρούς τους.
Γρηγόρης	☐	☐	Ήταν ο μόνος που παραδέχτηκε ότι φοβόταν.
Νικολής	☐	☐	Πρότεινε να μπουν όλοι μαζί στη σπηλιά.
Σταύρακας	☐	☐	Είπε να μην προχωρήσουν πολύ μέσα στη σπηλιά, γιατί δε θα είχε πολύ φως.
Πιπίλας	☐	☐	Με αυτά που είπε, έφερε σε δύσκολη θέση τον αρχηγό της παρέας.

► Από πού φαίνεται ότι τα παιδιά ήταν φοβισμένα όταν προχωρούσαν στο εσωτερικό της σπηλιάς;

► Πώς τα παιδιά νίκησαν το φόβο τους και αποφάσισαν να προχωρήσουν στο εσωτερικό της σπηλιάς;

2. Πώς σας φαίνεται η ιδέα να γίνετε η παρέα των παιδιών που πηγαίνει να εξερευνήσει τη σπηλιά;

Μοιράστε ρόλους, θυμηθείτε τα λόγια των παιδιών, βάλτε και δικά σας, τραβήξτε τις κουρτίνες για να δημιουργηθεί σκοτάδι στην τάξη και παίξτε τη σκηνή στην οποία τα παιδιά βρίσκονται στην είσοδο της σπηλιάς.

Είναι πολύ σημαντικό να δείχνετε συνεχώς το τι αισθάνεστε κάνοντας με το σώμα σας τις ανάλογες κινήσεις και με το πρόσωπό σας τις ανάλογες γκριμάτσες.

3. Θυμηθείτε και εσείς μια ιστορία που έχετε ζήσει και έχετε νιώσει μεγάλο φόβο. Διηγηθείτε την στην τάξη και μιλήστε για το τι νιώθατε εκείνες τις στιγμές.

4. Ο Μάρκος, μετά από μερικές μέρες, διηγείται στους συμμαθητές του την περιπέτεια που έζησε:

«Αρχίσαμε την πορεία μας για τη σπηλιά από το μικρό λιμανάκι. Όταν φτάσαμε στην είσοδο της σπηλιάς, ένα κοπάδι γκριζα αχριοπερίστερα φτερούγιαν τρομαγμένα. Ξαφνικά από μια χαραμάδα μπήκε το λιγοστό φως της μέρας και φώτισε το εσωτερικό της σπηλιάς. Τα πόδια μας βούλιαξαν στη μαλακή άμμο και η υγρασία της ατμόσφαιρας μας πάγωσε ακόμα περισσότερο. Έτσι άρχισε η περιπέτειά μας...».

Κυκλώστε τα ρήματα που χρησιμοποίησε ο Μάρκος για να δείξει ότι αυτά που διηγείται έγιναν στο παρελθόν.

Χρησιμοποιούμε χρόνο **αόριστο** για να δείξουμε ότι κάτι έγινε στο παρελθόν.

Θυμηθείτε: Χρησιμοποιούμε χρόνο **παρατατικό** για να δείξουμε ότι κάτι γινόταν στο παρελθόν και είχε κάποια διάρκεια.

Συχνά, όταν διηγούμαστε κάτι, όπως ο Μάρκος, χρησιμοποιούμε ρήματα σε παρελθοντικούς χρόνους (παρατατικό, αόριστο).

5. Η αδερφή του Γρηγόρη είχε ακούσει τα σχέδια της παρέας για τη σπηλιά και ανησυχούσε. Διαβάστε τι της λέει ο Γρηγόρης για να την καθησυχάσει.

«Θα αρχίσουμε την πορεία μας από το μικρό λιμανάκι και θα πάμε άκρη άκρη στους μικρούς βράχους. Θα φτάσουμε μπροστά στη σπηλιά και θα ψάξουμε να δούμε τι υπάρχει μέσα. Αν είμαστε τυχεροί, θα βρούμε το θησαυρό των πειρατών. Μην ανησυχείς, θα γυρίσουμε σπίτι πριν βραδιάσει. Σου υπόσχομαι ότι θα προσέξουμε και δε θα παίξουμε επικίνδυνα παιχνίδια».

Κυκλώστε τα ρήματα που χρησιμοποίησε ο Γρηγόρης για να δείξει ότι αυτά που διηγείται θα γίνουν στο μέλλον.

Χρησιμοποιούμε χρόνο **συνοπτικό μέλλοντα** για να δείξουμε ότι κάτι θα γίνει στο μέλλον.

Θυμηθείτε: Χρησιμοποιούμε χρόνο **εξακολουθητικό μέλλοντα** για να δείξουμε ότι κάτι θα γίνει στο μέλλον και θα έχει κάποια διάρκεια.

Η γραμμή του χρόνου

Ενεργητική φωνή			Ενεργητική φωνή
Αόριστος			Συνοπτικός Μέλλοντας
Οριστική	Υποτακτική	Προστακτική	Οριστική
άρχισα	(να) αρχίσω	-	θα αρχίσω
άρχισες	(να) αρχίσεις	άρχισε	θα αρχίσεις
άρχισε	(να) αρχίσει	-	θα αρχίσει
αρχίσουμε	(να) αρχίσουμε	-	θα αρχίσουμε
αρχίσατε	(να) αρχίσετε	αρχίστε	θα αρχίσετε
άρχισαν	(να) αρχίσουν	-	θα αρχίσουν

6. Αν συμπληρώσετε το γράμμα ή τα γράμματα που λείπουν στο παρακάτω κείμενο, θα διαβάσετε αυτά που είδαν τα παιδιά όταν έφτασαν στη σπηλιά.

Πιο μέσα όλα ήταν σκοτ_νά. Η ώρα κ_λούσε ευχάρ_στα αλλά ο αέρας δυνάμ_σε κι η θάλασσα άρχ_σε να φουρτουνιάζ_. Τα αφρ_σμένα κ_ματά της μαστίγ_ναν τα βράχια, παρασέρν_ντας τις πέτρες και τα βότσαλα της μ_κρής παραλ_ας που είχε σχηματ_στεί έξω από αυτή.

7. Βρείτε και αντιγράψτε την παράγραφο του κειμένου που αναφέρεται στο δισταγμό των παιδιών να προχωρήσουν πιο βαθιά στη σπηλιά.

.....

.....

.....

Ο αδελφός της Ασπασίας

Όταν ήμουν πιο μικρός, εκεί κατά την Πρώτη Δημοτικού, τα είχα λιγουλάκι με τον μπαμπά μου. Λιγουλάκι, αλλά πάντως ήμουν θυμωμένος μαζί του. Νόμιζα πως αγαπούσε πιο πολύ την Ασπασία από εμένα. Πώς το νόμιζα; Ε, να! Πρώτα απ' όλα ήταν τα άλμπουμ με τις φωτογραφίες. Πέντε με φωτογραφίες της Ασπασίας και δυο μόνο με δικές μου.

«Όλο την Ασπασία βγάζεις φωτογραφία. Αυτήν αγαπάς πιο πολύ!» του έλεγα του μπαμπά.

Εκείνος με κοίταζε έκπληκτος.

«Μα, αφού η Ασπασία ζει πιο πολλά χρόνια απ' ό,τι εσύ, φυσικό είναι να έχει βγάλει πιο πολλές φωτογραφίες!»

Δίκιο είχε, αλλά εγώ δεν το έβλεπα.

Έπειτα ήταν κι άλλα.

Παρακολουθήσαμε, για παράδειγμα, όλοι μαζί τηλεόραση. Εγώ καθόμουν με τα πόδια απλωμένα πάνω στο τραπέζακι.

«Κάτω τα πόδια σου, θα γδάρεις το έπιπλο!» μου φώναζε ο μπαμπάς.

«Όλο σ' εμένα φωνάζεις! Ποτέ και στην Ασπασία! Εκείνη αγαπάς, όχι εμένα!» έλεγα εγώ.

Και ξανά ο μπαμπάς με κοιτούσε με έκπληξη.

«Μα η Ασπασία κάθεται κανονικά!» μου έλεγε. «Γιατί να τη μαλώσω;»

Δίκιο είχε, αλλά εγώ...

Ε, ήμουν αζηλιάρης. Να το παραδεχτώ.

Έπειτα ήταν κι η μαμά. Αυτή άλλα έλεγε.

Όταν, ας πούμε, εγώ έμπαινα στο δωμάτιο της Ασπασίας και της ανακάτευα τα... φιλικά της κι εκείνη άρχιζε τα: «Στρίβε! Φύγε!» (και άλλα τέτοια), η μαμά έβαζε τις φωνές στην κόρη της: «Μα σταμάτα πια! Καθόλου υπομονή δεν έχεις! Παιδί είναι!».

Ε, άκουγα εγώ κάτι τέτοια κι έλεγα πως για τη μαμά δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία. Μ' αγαπούσε πιο πολύ από την αδελφή μου. Δεν ήταν σαν τον μπαμπά, που όλο απαιτήσεις είχε από εμένα, άρα...

Λοιπόν, ο μπαμπάς κι η μαμά, δεν μπορώ να πω, σε πολλά συμφωνούν, αλλά και σε πολλά διαφωνούν. Συνήθως, συμφωνούν στα βιβλία που διαβάζουν. Τα ίδια αρέσουν και στους δυο, τα ίδια και στους δυο δεν αρέσουν. Εκεί που διαφωνούν είναι στο πώς πρέπει να αντιμετωπίζουν την Ασπασία.

Ο μπαμπάς πάντα τη δικαιολογεί: «Ε, ας έχει κι αυτή κάποιο ελάττωμα. Καλή μαθήτρια είναι, ήσυχος χαρακτήρας. Το μόνο κακό που έχει είναι πως είναι λίγο καβγατζού!»

Η μαμά όμως έχει άλλη γνώμη.

«Εσύ τη χάλασες, μ' όλα τα χατίρια που της κάνεις και να που κατάντησε να μην υπολογίζει κανέναν!»

Και, όταν η Ασπασία τους ακούει να λένε όλα αυτά, αρχίζει τις μουρμούρες, δήθεν ετοιμάζεται να κλάψει και τελικά προτιμά να βροντήξει την πόρτα της κάμαράς της και να βάλει δυνατά το στερεοφωνικό της.

Για μένα δε διαφωνούν. Συμφωνούν κι οι δυο πως έχω καλή καρδιά και πως, αν κάποια στιγμή με μαλώσουν κι εγώ βάλω τα κλάματα, το επόμενο κιόλας λεπτό έχω ξεθυμώσει.

Τέλος πάντων! Χαρακτήρες, όπως συνηθίζει να λέει κι η γιαγιά, αλλά εγώ το ξαναλέω: τη ζήλευα την Ασπασία.

Όμως αργότερα μου πέρασε... Δηλαδή δε μου πέρασε ακριβώς. Μια και τα λέμε μεταξύ μας, ας το ομολογήσω: την Ασπασία τη ζηλεύω ακόμα! Μα... συνάμα και την αγαπώ, όπως κι αυτή μ' αγαπάει. Α, η αλήθεια να λέγεται. Αλλά γιατί να έχει γεννηθεί πριν από εμένα; Και έτσι τώρα είναι η πιο μεγάλη από τους δυο μας! Αδικία!

1. Την ιστορία μάς τη διηγείται ο Δαμιανός, ο αδελφός της Ασπασίας. Διηγηθείτε και εσείς την ιστορία με λίγα λόγια. Οι παρακάτω ερωτήσεις θα σας βοηθήσουν να διηγηθείτε όσα συνέβησαν με μια σειρά.

- Τι πίστευε ο μικρός αδελφός της Ασπασίας όταν πήγαινε στην Α' δημοτικού για τον μπαμπά του;
- Γιατί το πίστευε αυτό;
- Γιατί παραπονιόταν στον πατέρα του ότι αγαπούσε μόνο την Ασπασία;
- Γιατί πίστευε ότι η μαμά του τον αγαπούσε περισσότερο από την Ασπασία;
- Τι γνώμη έχει σήμερα για την Ασπασία;

2. Η γιαγιά λέει: «καρκτήρες» για να δείξει πόσο διαφορετικά είναι τα αδέρφια της ιστορίας. Αν αντιστοιχίσετε τις κουκκίδες μεταξύ τους, θα αποκαλυφθεί ο χαρακτήρας κάθε προσώπου.

Ξεκινήστε με μπλε γραμμή από το Δαμιανό και με κόκκινη από την Ασπασία.

ο Δαμιανός	☐	☐	ζηλεύει πολύ.
		☐	καβγαδίζει εύκολα.
		☐	τα πάει καλά στο σχολείο.
		☐	είναι ήσυχος χαρακτήρας.
η Ασπασία	☐	☐	έχει καλή καρδιά.
		☐	δεν υπολογίζει κανέναν.
		☐	δεν έχει υπομονή.
		☐	ξεθυμώνει αμέσως.

3. Υπογραμμίστε το ρήμα **κάθομαι** στο παρακάτω κείμενο και βρείτε σε ποιο χρόνο βρίσκεται κάθε φορά:

Στο σαλόνι του σπιτιού, η Ασπασία κάθεται κανονικά στην καρέκλα της, ενώ ο αδερφός της καθόταν με τα πόδια απλωμένα στο τραπεζάκι. Υποσχέθηκε όμως ότι από δω και πέρα θα κάθεται κανονικά.

Ας δούμε πώς κλίνεται το ρήμα **κάθομαι** στον ενεστώτα, στον παρατατικό και στον εξακολουθητικό μέλλοντα της παθητικής φωνής στην οριστική έγκλιση:

Παθητική φωνή		
Ενεστώτας	Παρατατικός	Εξακολουθητικός Μέλλοντας
κάθ ομαι	καθ όμουν	θα καθ ομαι
κάθ εσαι	καθ όσουν	θα καθ εσαι
κάθ εται	καθ όταν	θα καθ εται
καθ όμαστε	καθ όμαστε	θα καθ όμαστε
κάθ εστε	καθ όσαστε	θα καθ εστε
κάθ ονται	κάθ ονταν	θα καθ ονται

4. Ο Γιάννης, ο καλύτερος φίλος του Δαμιανού, του λέει τι συμβαίνει στο δικό του σπίτι λίγο πριν το βραδινό φαγητό. Συμπληρώστε το ρήμα **κάθομαι** στο σωστό του τύπο για να μάθετε τι του είπε:

«Δαμιανέ, είσαι τυχερός, που έχεις μια μεγαλύτερη αδερφή. Εμείς είμαστε τέσσερα αδέρφια κι εγώ, όπως ξέρεις, είμαι ο μεγαλύτερος! Κάθε βράδυ όλοι στο σαλόνι του σπιτιού. Η Αναστασία και η Ιωάννα στο πάτωμα ανάμεσα σ' ένα σωρό από παιχνίδια, ενώ ο Γιωργάκης στα γόνατα της γιαγιάς. Η μαμά πάντα εμένα φωνάζει αφού είμαι ο μεγαλύτερος: «Μην με σταυρωμένα τα χέρια, έλα να με βοηθήσεις να στρώσουμε το τραπέζι».

5. Αντιγράψτε από την τελευταία παράγραφο του κειμένου τι αισθανόταν τελικά ο Δαμιανός για την Ασπασία.

.....

.....

.....

6. Η Ασπασία και ο Δαμιανός, όπως λέει και η γιαγιά, έχουν διαφορετικούς χαρακτήρες. Όταν οι γονείς τους τους μαλώνουν, η Ασπασία **βάζει** δυνατά **το στερεοφωνικό** της, ενώ ο αδελφός της **βάζει τα κλάματα**.

Ας βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους! Αντιστοιχίστε τις φράσεις με το ρήμα βάζω, με τη σημασία που έχουν κάθε φορά.

Παρά τις δυσκολίες που βρήκε στο δρόμο του, δεν το **έβαλε κάτω** και συνέχισε το ταξίδι.

Όλοι **βάλαμε ένα χεράκι** να τακτοποιήσουμε το δωμάτιο που θα κοιμόμαστε.

Θα **βάλω τα δυνατά μου** να τελειώσω νωρίς σήμερα τα μαθήματά μου.

Δε το **βάζει ο νους σας** τι τραβήξαμε για να έρθουμε ως εδώ.

Ο προπονητής **τα έβαλε με τους παίκτες** για την ήττα της ομάδας του.

Δίνω κάποια βοήθεια.

Δεν εγκαταλείπω μια προσπάθεια.

Δε μπορώ να φανταστώ.

Προσπαθώ με όλες μου τις δυνάμεις.

Θεωρώ κάποιον υπεύθυνο.

Ο εξάχρονος ήρωας της Ορλεάνης

Επιμέλεια: MARIANNA ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ
mariandra@apogevmatini.gr

Το πολύ-πολύ να μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό του αρχηγό ποδοσφαιρικής ομάδας στη γειτονιά του ο **Ντεαμόντε Λοβ**. Όμως με τίποτα δεν θα μπορούσε να φανταστεί ότι στα έξι μόλις χρόνια της ζωής του θα έπαιρνε μια μέρα πάνω του την ευθύνη όχι μόνο της δικής του ζωής αλλά και έξι ακόμα μικρών ψυχών.

Οι αμερικανικές και βρετανικές εφημερίδες τον έκαναν «πρώτο θέμα» αποκαλώντας τον «Ο μικρός ήρωας της Νέας Ορλεάνης». Η συγκινητική του ιστορία θα μπορούσε να είναι παραμύθι, ωστόσο είναι πέρα για πέρα αληθινή: Την 1^η Σεπτεμβρίου, τέσσερις ημέρες μετά την επέλαση* του τυφώνα* «Κατρίνα», ο μικρός Ντεαμόντε είχε βρεθεί να κρατάει στην αγκαλιά του ένα μωρό πέντε μηνών, έχοντας από πίσω του πέντε ακόμα παιδάκια που τα είχε θέσει υπό την προστασία του, «γιατί έτσι είχα υποσχεθεί στη μαμά», όπως αυθόρμητα κι απλά εξήγησε αργότερα σε αυτούς που τον βρήκαν στο καταφύγιο του Μπατόν Ρουζ.

Τα παιδιά παραδόθηκαν από τους τραγικούς γονείς σε διασωστικό* ελικόπτερο που προσγειώθηκε στην ταράτσα ενός πλημμυρισμένου σπιτιού. Πίστεψαν ότι το ελικόπτερο θα επέστρεφε αργότερα ξανά, για να πάρει και τους ίδιους. Αλλά αυτό δεν επέστρεψε ποτέ!

Ο Ντεαμόντε, έχοντας πάντα στο μυαλό του την εντολή της μητέρας του να προσέχει τα μικρά (τρία από τα επτά παιδάκια είναι δύο μόλις ετών) δεν το έβαλε κάτω. Τα κρατούσε όλα συγκεντρωμένα κοντά του, φρόντιζε να προμηθεύεται φαγητό «σαν μεγάλος» από τα σωστικά συνεργεία*, περιμένοντας στην ουρά και παρέμενε ψύχραιμος.

Ευτυχώς όμως ο μικρός Ντεαμόντε ανταμείφθηκε για την κούραση, την αγάπη, την υπευθυνότητα, την ψυχραιμία που έδειξε σαν να ήταν μεγάλος: Η μητέρα του εξάχρονου εντοπίστηκε στο Τέξας την έκτη ημέρα, μαζί με τις άλλες τέσσερις μητέρες των υπόλοιπων παιδιών.

εφημερίδα ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ, 08/09/2005 (διασκευή)

* επέλαση: έφοδος, επιδρομή

* τυφώνας: σίφουνας, θύελλα τρομακτικής δύναμης πολύ καταστρεπτική

* διασωστικός: αυτός που σώζει κάποιον από κίνδυνο

* σωστικά συνεργεία: ομάδες ανθρώπων που βοηθούν άλλους ανθρώπους που βρίσκονται σε κίνδυνο

1. Απαντώντας στις παρακάτω ερωτήσεις, θα μπορέσετε να διηγηθείτε στην τάξη την ιστορία του μικρού Ντεαμόντε.
 - Πού και πότε συνέβη η ιστορία που περιγράφει το άρθρο;
 - Ποια πρόσωπα εμφανίζονται στο άρθρο;
 - Γιατί τα παιδιά έμειναν μόνα τους;
 - Τι έκανε ο μικρός Ντεαμόντε για να βοηθήσει τα άλλα παιδάκια στο καταφύγιο;
 - Πώς τέλειωσε η περιπέτεια των παιδιών;
 - Ποιες σκέψεις νομίζετε ότι έκανε και τι νομίζετε ότι ένωσε ο Ντεαμόντε σε όλη τη διάρκεια της περιπέτειάς του;

2. Συζητήστε στην τάξη ποιες σκέψεις κάνατε και τι νιώσατε εσείς όταν διαβάσατε την περιπέτεια του μικρού Ντεαμόντε. Τι θα κάνατε αν βρισκόσαστε στη θέση του; Σας έτυχε ποτέ να αντιμετωπίσετε μόνοι σας μια δύσκολη κατάσταση; Αν ναι, διηγηθείτε την ιστορία σας στους συμμαθητές σας.

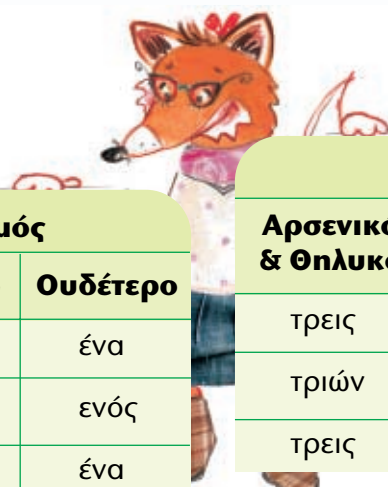

3. Όλοι όσοι διάβασαν την ιστορία του Ντεαμόντε εντυπωσιάστηκαν από την ηλικία του. Ο ήρωας της Νέας Ορλεάνης ήταν μόλις **έξι** χρόνων. Κατάφερε όμως για **τέσσερις** μέρες να φροντίσει, «σαν μεγάλος», **ένα** μωρό **πέντε** μηνών και **πέντε** ακόμα παιδάκια.

Τα χρωματισμένα επίθετα δηλώνουν αριθμούς.
Τα επίθετα αυτά λέγονται **αριθμητικά**.

- A. Τα αριθμητικά επίθετα** που φανερώνουν ορισμένο πλήθος από πρόσωπα, ζώα ή πράγματα λέγονται **απόλυτα** π.χ. δώδεκα μαθητές, μια πέτρα.
- ▶ Από τα απόλυτα αριθμητικά κλίνονται μόνο τα:

ένας, μία- μια, ένα
τρεις, τρεις, τρία
τέσσερις, τέσσερις, τέσσερα

Ενικός αριθμός			Πληθυντικός αριθμός			
Αρσενικό	Θηλυκό	Ουδέτερο	Αρσενικό & Θηλυκό	Ουδέτερο	Αρσενικό & Θηλυκό	Ουδέτερο
ένας	μία, μια	ένα	τρεις	τρία	τέσσερις	τέσσερα
ενός	μιας	ενός	τριών	τριών	τεσσάρων	τεσσάρων
ένα(ν)	μία, μια	ένα	τρεις	τρία	τέσσερις	τέσσερα